

FASCICOLO IN DRUGI

SODBA SODIŠČA (prvi senat)
z dne 18. novembra 2004*

V združenih zadevah C-10/02 in C-11/02,

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ju je vložilo Tribunale amministrativo regionale per la Puglia (Italija) z odločbama z dne 10. oktobra 2001, ki sta prispeli na Sodišče 15. januarja 2002, v postopkih

Anna Fascicolo in drugi,

Enzo De Benedictis in drugi

proti

Regione Puglia,

Maria Paciolla,

Assessorato alla Sanità e Servizi Sociali della Regione Puglia,

Coordinatore del Settore Sanità,

* Jezik postopka: italijanščina.

Azienda Unità Sanitaria Locale BR/1,

Felicia Galietti in drugi,

Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4,

Madia Evangelina Magrì,

Azienda Unità Sanitaria Locale BA/1,

Azienda Unità Sanitaria Locale BA/3 (C-10/02),

ter

Grazia Berardi in drugi,

Lucia Vaira in drugi

proti

Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4,

Angelo Michele Cea,

Scipione De Mola,

Francesco d'Argento,

Azienda Unità Sanitaria Locale FG/2,

Antonella Battista in drugi,

Nicola Brunetti in drugi,

Azienda Unità Sanitaria Locale BA/3,

Azienda Unità Sanitaria Locale FG/3,

Erasmus Fiorentino (C-11/02),

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, K. Lenaerts, S. von Bahr in K. Schiemann (poročevalec), sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: M. Múgica Arzamendi, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in opravljene obravnave z dne 25. marca 2004,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Fascicolo in drugi G. Monacis, odvetnik,
- za De Benedictis in drugi A. Loiodice, I. Lagrotta in N. Grasso, odvetniki,
- za Berardi in drugi M. Langiulli, odvetnik,
- za Vaira in drugi L. D'Ambrosio in L. Ferrara, odvetnika,
- za Regione Puglia A. Sisto, odvetnik,
- za Azienda Unità Sanitaria Locale BA/1 D. Caruso, odvetnik,
- za Azienda Unità Sanitaria Locale BA/3 G. D'Innella, V. A. Pappalepore in M. de Stasio, odvetniki,
- za Komisijo Evropskih skupnosti A. Aresu in M. Patakia, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi
1. aprila 2004

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Oba predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago člena 36(2) Direktive Sveta 93/16/EGS z dne 5. aprila 1993 o olajšanju prostega gibanja zdravnikov in vzajemnem priznavanju diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi (UL L 165, str. 1), nazadnje spremenjeno z Direktivo Komisije 1999/46/ES z dne 21. maja 1999 (UL L 139, str. 25, v nadaljevanju: „Direktiva 93/16“), določbo, ki je nadomestila člen 7(2) Direktive Sveta 86/457/EGS z dne 15. septembra 1986 o posebnem izobraževanju splošne medicine (UL L 267, str. 26).
- 2 Navedena predloga sta bila vložena v okviru dveh serij postopkov, ki potekajo med G. Berardi in drugimi, L. Vairo in drugimi ter Aziendo Unità Santitaria Locale BA/4 in drugimi (C-11/02) ter med A. Fascicolo in drugimi, E. De Benedictisom in drugimi ter Regione Puglia in drugimi (C-10/02) glede odločb, ki so jih sprejeli različni upravni organi te regije za leti 1998 in 1999 glede dodelitve mest splošnih zdravnikov na deficitarnih območjih v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema.

Pravni okvir

Ureditev Skupnosti

- 3 V Direktivi 93/16 so kodificirane različne direktive o zdravniških kvalifikacijah, zlasti Direktiva 86/457.
- 4 Na podlagi člena 2 Direktive 93/16 vsaka država članica priznava diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi, ki jih državljanom držav članic v skladu s členom 23 podelijo druge države članice in so navedene v členu 3; glede pravice do začetka opravljanja dejavnosti in opravljanja dejavnosti zdravnika imajo navedene diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi na ozemlju te države enak učinek kot tista, ki jih država članica podeljuje sama.
- 5 V členu 9(1) Direktive 93/16 je kot splošno pravilo določeno, da vsaka država članica državljanom drugih držav članic, katerih diplome, spričevala in druga dokazila o formalni medicinski izobrazbi ne izpolnjujejo vseh minimalnih izobraževalnih zahtev iz člena 23 te direktive, prizna kot zadosten dokaz diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi s področja medicine, ki so jih podelile te države članice, če te diplome, spričevala in druga dokazila o formalni izobrazbi dokazujejo izobraževanje, ki se je začelo pred datumi iz člena 9(1), in če jim je priloženo potrdilo, da so ti državljani v zadnjih petih letih pred izdajo tega potrdila najmanj tri leta neprekinjeno veljavno in zakonito opravljali te dejavnosti.

- 6 V členu 30 Direktive 93/16 je določeno, da mora vsaka država, ki na svojem ozemlju izvaja celotno izobraževanje in ob uporabi člena 23 te direktive ureja pravice do začetka opravljanja in nadaljevanja opravljanja zdravniške dejavnosti, uvesti posebno izobraževanje za splošno medicino, ki ustreza najmanj pogojem iz členov 31 in 32 te direktive, tako da bodo prve diplome, spričevala ali druga dokazila o formalni izobrazbi, ki se nanj nanašajo, izdani najpozneje 1. januarja 1990.
- 7 V členu 36(1), prvi pododstavek, Direktive 93/16, ki je nadomestil določbe člena 7(1) Direktive 86/457 tako, da je prevzel njegovo besedilo, je določeno:

„Od 1. januarja 1995 vsaka država članica ob upoštevanju predpisov o pridobljenih pravicah postavlja diplomu, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi iz člena 30 kot pogoj za opravljanje poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti.“

- 8 V členu 36(2), ki je nadomestil člen 7(2) Direktive 86/457 tako, da je v bistvu prevzel njegovo vsebino, je določeno:

„Vsaka država članica opredeli pridobljene pravice, ki jih priznava. Vendar pa mora priznavati kot pridobljeno pravico do opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti brez diplome, spričevala ali drugega dokazila o formalni izobrazbi iz člena 30, vsem zdravnikom, ki imajo to pravico na dan 31. decembra 1994 skladno s členi 1 do 20 in opravljajo dejavnost na njenem ozemlju v skladu s členom 2 ali členom 9(1).“

Nacionalna ureditev

- 9 Direktiva 86/457 je bila prenesena v italijanski pravni red z zakonskim dekretom št. 256 z dne 8. avgusta 1991 (*GURI* št. 191 z dne 16. avgusta 1991, v nadaljevanju: zakonski dekret št. 256/91). V členu 2, prvi pododstavek, je kot splošno pravilo določeno, da od 1. januarja 1995 spričevalo posebnega izobraževanja za splošno medicino predstavlja naziv, potreben za opravljanje odgovarjajoče dejavnosti v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema.
- 10 Vendar pa je na podlagi člena 6 zakonskega dekreta št. 256/91 pravica opravljanja dejavnosti splošne medicine priznana tudi zdravnikom, ki so imeli v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema 31. decembra 1994 pravico opravljati poklicno dejavnost kot splošni zdravniki, imajo torej usposobljenost, ki je priznana kot enakovreden naziv temu spričevalu (v nadaljevanju: enakovreden naziv).
- 11 Na italijanskem ozemlju je opravljanje poklica zdravnika kot splošnega zdravnika koncesionarja v nacionalnem zdravstvenem sistemu na podlagi člena 8(1) zakonskega dekreta št. 502 z dne 30. decembra 1992 (*GURI* št. 305 z dne 30. decembra 1992), spremenjenega z zakonskim dekretom št. 517 z dne 7. decembra 1993 (*GURI* št. 293 z dne 15. decembra 1993), urejeno z nacionalnimi kolektivnimi pogodbami, ki se preverjajo vsaka tri leta.
- 12 Nacionalna kolektivna pogodba, ki je veljala, ko so nastala dejstva, obravnavana v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: kolektivna pogodba), je postala izvršljiva z dekretom predsednika republike št. 484 z dne 22. julija 1996 (*GURI* št. 220 z dne 19. septembra 1996, str. 1). Po tej pogodbi se:

— postopek za zapolnitev prostih mest prične z objavo, po posameznih regijah, enotnega regionalnega seznama zdravnikov, razvrščenih po sistemu točk, izračunanih na podlagi člena 3 te iste pogodbe (člen 2 le-te);

— za sestavo seznamov in razvrstitev zdravnikov, za spričevalo o izobrazbi splošne medicine kot akademskem nazivu dodeli dvanajst točk. Poleg tega se kandidatu iz naslova delovne dobe dodeli 0,2 točke za vsak mesec opravljanja dejavnosti zdravnika koncesionarja, ki opravlja osnovne zdravstvene storitve. Dodatne točke se lahko pridobi z določenimi posebnimi dejavnostmi, ki jih opravlja splošni zdravnik (člen 3(1) kolektivne pogodbe).

13 Glede dodelitve mest na območjih, ki so deficitarna na področju osnovnih zdravstvenih storitev in dežurstev, je v kolektivni pogodbi prav tako določeno, da si:

— Aziende Sanitaire Locali (lokalne javne zdravstvene ustanove) pridržujejo spremenljiv odstotek od 20 do 40 % takšnih mest za zdravnike s spričevalom o izobrazbi splošne medicine iz člena 2 zakonskega dekreta št. 256/91 in spremenljiv odstotek od 80 do 60 % za zdravnike z enakovrednim nazivom (člen 3(6) kolektivne pogodbe). Če pogodba ne bi bila pravočasno podaljšana, je predvideno, da se za naslednje leto za vsako od obeh kategorij zdravnikov določi kvota 50 % prostih mest (končna določba omenjene pogodbe);

- seznam mest za zapolnitev za posamezno ustanovo se sestavi tako, da se sešteje število točk, ki jih je kandidat dobil na regionalnem seznamu iz člena 2 zakonskega dekreta št. 256/91, število točk, ki jih kandidat dobi zato, ker prebiva v regiji, in število točk, ki jih dobi, ker prebiva na deficitarnem območju (člen 20(6) kolektivne pogodbe).

- 14 Z odločbo regionalnega sveta št. 1245 z dne 29. aprila 1998 (BURP št. 46 z dne 15. maja 1998) je Regione Puglia odločila, da se za leto 1998 40 % mest, namenjenih pokrivanju deficitarnih območij in nezapolnjenih mest, dodeli zdravnikom s spričevalom o izobrazbi splošne medicine ter 60 % mest zdravnikom z enakovrednim nazivom. Za leto 1999 so bili odstotki mest, pridržanih za obe kategoriji, spremenjeni, tako da je bilo za vsako kategorijo namenjenih 50 %.

Postopek v glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 15 Postopki v glavni stvari so posledica dejstva, da so se za prosta mesta v deficitarnih območjih nekateri zdravniki, ki so bili imetniki spričevala o posebni izobrazbi splošne medicine iz člena 2 zakonskega dekreta št. 256/91 in so imeli poleg tega 31. decembra 1994 pravico opravljati zdravniški poklic v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti, poskušali prijaviti tako za mesta, pridržana za zdravnike z omenjenim spričevalom, kot tudi za tista za zdravnike z enakovrednim nazivom. Prav tako so ti zdravniki poskušali dobiti dvanajst točk, ki se priznajo imetnikom tega spričevala, čeprav so konkurirali znotraj kvote mest, pridržanih za imetnike omenjenega naziva.

- 16 Najprej je Regione Puglia odločila, da lahko zdravniki, ki imajo spričevalo o posebni izobrazbi splošne medicine in tudi pravico opravljati zdravniški poklic v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti 31. decembra 1994, kandidirajo v obeh kvotah, vendar če konkurirajo za kvoto mest, pridržanih za zdravnike z enakovrednim nazivom, niso upravičeni do uveljavljanja dodatnih dvanajstih točk za omenjeno spričevalo. Zato je Regione Puglia naročila svojim lokalnim javnim zdravstvenim ustanovam, naj v postopkih za leto 1998 odštejejo dvanajst točk, ki so jih predhodno že dodelile omenjenim zdravnikom.
- 17 Omenjene ustanove, ki so delovale skladno z navodili Regione Puglia, so torej v okviru kvot, pridržanih za zdravnike z enakovrednim nazivom, zavrnille dodelitev dvanajstih točk, ki so sicer pripadale imetnikom spričevala o izobrazbi, kandidatom z zgoraj navedenima nazivoma.
- 18 Proti odločbam nekaterih od teh ustanov, med katerimi je bila tudi Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4, so G. Berardi in drugi ter L. Vaira in drugi vložili tožbo pri Tribunale amministrativo regionale per la Puglia z utemeljitvijo, da omenjene odločbe niso zakonite, ker so bili pri njihovem sprejetju kršeni in napačno uporabljeni členi 2, 3 in 30 kolektivne pogodbe.
- 19 Predložitveno sodišče, ki odloča o zakonitosti stališča, ki ga je sprejela Regione Puglia, je najprej menilo, da lahko zdravniki, imetniki obeh kvalifikacijskih nazivov, kandidirajo za vsa pridržana mesta, vendar jim ni mogoče dodeliti dvanajstih točk,

namenjenih imetnikom spričevala o izobrazbi, če so kandidirali za mesta, namenjena imetnikom enakovrednih nazivov.

- 20 V vmesnem času je Consiglio di Stato (Italija) z odločbo št. 1407 z dne 15. marca 2000 (v nadaljevanju: odločba Consiglio di Stato) glede pritožbe zoper sodbo nekega drugega regionalnega upravnega sodišča razsodilo, da se mora zdravnike za zapolnitev mest v deficitarnih območjih vzeti z enotnega regionalnega seznama, čeprav je predvideno, da morata biti za razdelitev teh mest pridržani dve različni kvoti; prva, namenjena zdravnikom s spričevalom o izobrazbi splošne medicine, in druga za tiste z enakovrednim nazivom, poleg tega pa tudi, da lahko zdravniki iz prve kategorije, ki so imeli tudi pravico opravljati poklic splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema 31. decembra 1994, kandidirajo za obe kvoti mest in da se jim v tem primeru dodeli vseh dvanajst točk iz člena 3(1) kolektivne pogodbe, saj veljavna zakonodaja v tem pogledu ne predvideva razlikovanja med temi nazivi.
- 21 Ob upoštevanju te odločbo se je Regione Puglia odločila, da bo spremenila predhodno sprejeto stališče in ne bo več zavračala upoštevanja dvanajstih točk, dodeljenih imetnikom spričevala o izobrazbi splošne medicine v postopkih za leto 1999. Javne zdravstvene ustanove omenjene regije, so torej sprejele ta novi način razdelitve zdravniških mest na deficitarnih območjih. Vendar se postopek za leto 1998 ni spremenil.
- 22 Tudi zoper to novo stališče, ki ga je sprejela Regione Puglia, in ukrepe, ki so jih posledično sprejele lokalne javne zdravstvene ustanove, so A. Fascicolo in drugi ter E. De Benedictis in drugi, zdravniki, ki imajo le enakovreden naziv, vložili tožbo pri predložitvenem sodišču. Trdijo, da je zaradi kandidiranja zdravnikov, ki so imeli

pravico opravljati poklic pred 1. januarjem 1995 in imajo spričevalo o posebni izobrazbi splošne medicine, za obe kvoti pridržanih mest, ki se jim poleg tega dodeli še točke, predvidene za to spričevalo, izničena možnost uporabe načela enakovrednosti, določenega v Direktivah 86/457 in 93/16.

- 23 Glede dveh serij sporov, ki sta mu bili predloženi, se predložitveno sodišče strinja s stališčem Consiglio di Stato, po katerem lahko zdravniki s spričevalom o izobrazbi splošne medicine kandidirajo za vsa pridržana mesta, ki jih je treba zapolniti na deficitarnih območjih. Vendar pa se to sodišče ne strinja s stališčem Consiglio di Stato v zvezi z dodelitvijo dvanajstih točk tem zdravnikom, če kandidirajo v kvoti mest, pridržanih za zdravnike z enakovrednim nazivom. Glede te zadnje točke predložitveno sodišče meni, da odločba Consiglio di Stato ne upošteva dejstva, da je v Direktivah 86/457 in 93/16 zakonodajalec Skupnosti želel zaščititi pridobljeno pravico opravljanja dejavnosti splošnega zdravnika za zdravnike brez diplom, spričeval in drugih dokazil o izobrazbi splošne medicine, ki so imeli to pravico 31. decembra 1994, in je z njo izključil možnost hierarhičnega razlikovanja med tema kategorijama zdravnikov.
- 24 V teh okoliščinah je Tribunale amministrativo regionale per la Puglia prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja, ki so enako formulirana v obeh predložitvenih odločbah:

„1. Ali je treba pravico do opravljanja poklica splošnega zdravnika, pridobljeno pred 31. decembrom 1994, na podlagi členov 7(2) Direktive 86/457/EGS in

člena 36(2) Direktive 93/16/EGS obravnavati kot enakovredno spričevalu o posebni izobrazbi splošne medicine?

2. Ali spričevalo o izobrazbi splošne medicine dopušča državam članicam, da na podlagi omenjenih določb Skupnosti od 1. januarja 1995 zdravnikom, ki so pridobili tudi pravico do opravljanja poklica pred 31. decembrom 1994, po 1. januarju zagotovijo ugodnejši režim z večjim številom mest, kot so pridržana zlasti za imetnike enega ali drugega naziva?
3. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen in če se upošteva ureditev pridobljenih pravic, ali zgoraj predstavljeni pogoj dopušča državam članicam, da zadevne zdravnike še ugodneje obravnavajo, s tem da jim vsakič dodelijo dodatno število točk na podlagi spričevala o izobrazbi splošne medicine?“

- 25 S sklepom predsednika Sodišča z dne 12. februarja 2002 sta bili zadevi C-10/02 in C-11/02 združeni za pisni in ustni postopek ter za sodbo.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 26 V prvem vprašanju predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba pravico za opravljanje poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema,

pridobljeno pred 1. januarjem 1995 na podlagi člena 36(2) Direktive 93/16, za opravljanje te dejavnosti obravnavati kot enakovredno spričevalu o posebni izobrazbi splošne medicine.

- 27 V tem primeru ni sporno, da predstavlja eden ali drug naziv, omenjen v prejšnji točki, minimalni pogoj za opravljanje poklica splošnega zdravnika. Vendar iz predložitvenih odločb izhaja, da je v bistvu namen tega vprašanja ugotoviti skladnost nacionalnega sistema, ki se ga uporabi v tem primeru za zapolnitev zdravniških mest v nacionalnem zdravstvenem režimu, z omenjenim členom 36(2), upoštevajoč dejstvo, da po tej ureditvi kandidati s spričevalom o posebni izobrazbi splošne medicine in tisti, ki imajo le enakovreden raziv, glede obravnavane razdelitve mest nimajo nujno enakih možnosti za uspeh.
- 28 Najprej je treba ugotoviti, da členi od 30 do 41 Direktive 93/16 usklajujejo minimalne pogoje za izdajo diplom, spričeval in drugih dokazil o posebnem izobraževanju za splošno medicino za olajšanje prostega gibanja zdravnikov (glej uvodne izjave od 20 do 22 te direktive). V členu 36(1), prvi pododstavek, te direktive so skladno s tem ciljem in ob upoštevanju pridobljenih pravic kot pogoj za opravljanje poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti določeni diploma, spričevalo ali drugo dokazilo o formalni izobrazbi.
- 29 V tej zvezi je v členu 36(2) Direktive 93/16 natančno opredeljeno, da: „Vsaka država članica opredeli pridobljene pravice, ki jih priznava. Vendar pa mora priznavati kot pridobljeno pravico do opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti [...] vsem zdravnikom, ki imajo to pravico na dan 31. decembra 1994, skladno s členi 1 do 20. in opravljajo dejavnost na njenem ozemlju v skladu s členom 2 ali členom 9(1).“

30 V tej določbi je priznana vsaki državi članici diskrecijska pravica, da določi pridobljene pravice, ta pravica pa je omejena samo z enim pogojem, in sicer da vsaka država članica prizna pridobljene pravice zdravnikom, ki so jim bili, čeprav nimajo diplome splošnega zdravnika, pred 1. januarjem 1995 v tej državi članici priznani učinki diplom, spričeval in drugih dokazil, ki so jim bili ti izdani v drugi državi članici in so tam pridobili, prav tako pred tem datumom, pravico opravljati poklic splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti (glej sodbo z dne 16. oktobra 1997 v zadevi Garofalo in drugi, od C-69/96 do C-79/96, Recueil, str. I-5603, točki 29 in 30).

31 Pri odgovoru na prvo vprašanje je treba najprej poudariti, da člen 36(2) Direktive 93/16, kot to izhaja iz njegovega besedila, ne zahteva, naj države članice enako vrednotijo pridobljene pravice in spričevalo o posebni izobrazbi splošne medicine. Minimalni pogoj, določen s to določbo, ki se nanaša na kategorijo zdravnikov, ki jim je treba priznati pridobljene pravice, nima namena podrobneje določiti obsega varstva, ki ga zagotovijo države članice glede teh pravic.

32 Drugič, ta pogoj je namenjen temu, da se izogne okoliščinam, v katerih bi bili zdravniki, ki so izkoristili pravico do ustanavljanja, zagotovljeno z direktivami Skupnosti, in ki so pridobili pravico do opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema socialne varnosti države članice gostiteljice pred 1. januarjem 1995, prikrajšani, ker nimajo diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi, določenih z Direktivo 93/16 (glej zgoraj navedeno sodbo Garofalo in drugi, točka 31).

- 33 Torej zadostuje navesti, da čeprav lahko omenjeni pogoj ob prisotnosti čezmejnega elementa zahteva, da se za pridobljene pravice zagotovi varstvo v večjem obsegu, se v predmetni zadevi, kot je bilo to potrjeno tudi na obravnavi, postopki pred nacionalnim sodiščem nanašajo na povsem notranje okoliščine.
- 34 V teh okoliščinah torej velja, da le dejstvo, da imetniki spričeval posebne izobrazbe splošne medicine in tisti, ki imajo le enakovreden naziv zaradi značilnosti ureditve nacionalnega sistema za zapolnitev zdravniških mest na deficitarnih območjih, niso imeli enakih možnosti za uspeh pri dodeljevanju omenjenih mest, ne krši člena 36(2) Direktive 93/16.
- 35 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da člen 36(2) Direktive 93/16 ne nalaga državam članicam, naj glede mest splošnih zdravnikov obravnavajo pred 1. januarjem pridobljeno pravico do opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema kot enakovredno spričevalu posebne izobrazbe splošne medicine.

Drugo in tretje vprašanje

- 36 V drugem in tretjem vprašanju, ki ju obravnavamo skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali člen 36(2) Direktive 93/16 nasprotuje temu, da države članice zdravnikom, ki so hkrati imetniki spričevala izobrazbe splošne medicine in so

31. decembra 1994 imeli pravico opravljati poklic splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema:

- podelijo več pridržanih mest, kolikor jih pridržujejo za zdravnike, imetnike omenjenih spričeval, ali za zdravnike, ki so imeli pravico opravljati poklic, in jim dopuščajo, da sočasno kandidirajo v obeh kategorijah pridržanih mest;
- zagotovijo ugodnejše obravnavanje pri kandidiranju v okviru kvote mest, pridržanih za zdravnike, ki so imeli pravico do opravljanja poklica 31. decembra 1994, s tem da jim na podlagi zgoraj omenjenega spričevala dodelijo dodatno število točk.

37 G. Berardi in drugi ter L. Vaira in drugi menijo, da sistem pridržanih mest ne nasprotuje obveznosti iz člena 36(2) Direktive 93/16, torej priznavanju pravice do opravljanja poklica splošnega zdravnika zdravnikom iz drugih držav članic, s sedežem v državi članici gostiteljici, ki so imeli pred 1. januarjem 1995 pravico opravljati poklic splošnega zdravnika.

38 Navedeni tožeči stranki tudi menita, da je zakonito, da se „dvojno kvalificiranim“ kandidatom da na razpolago večja kvota mest. Trud za pridobitev omenjenega spričevala naj bi upravičeval, da se spričevalo vrednoti višje kot priznavanje enakega obdobja zdravniške prakse. Poleg tega bi bili imetniki, če jim za spričevalo ne bi bilo odobrenih dodatnih dvanajst točk, prikrajšani v primerjavi s tistimi, ki so, namesto da bi v dveh letih pridobili zahtevano izobrazbo, opravljali zdravniško prakso in na ta način pridobili dodatne točke za delovne izkušnje.

- 39 V enakem smislu Komisija meni, da ob upoštevanju diskrecijske pravice, ki jo imajo države članice glede določanja pridobljenih pravic, niti način kandidiranja zdravnikov, ki so imeli le pravico opravljati poklic že pred 1. januarjem 1995, na javnih natečajih za dostop do sistema socialne varnosti države članice, niti morebitne kvote, pridržane v njihovo korist, kakor tudi točke, ki so jim dodeljene v izbirnih postopkih, ne spadajo na področja uporabe Direktive 93/16.
- 40 Nasprotno pa E. De Benedictis in drugi zagovarjajo stališče, da od 1. januarja 1995 države članice zdravnikom, ki imajo spričevala o izobrazbi splošne medicine in so obenem pred 31. decembrom 1994 pridobili pravico opravljati poklic splošnega zdravnika, ne bi smele zagotavljati ugodnejšega režima s tem, da jim pridržuje večje število mest, kot je tisto, ki ga daje na razpolago imetnikom enega ali drugega naziva.
- 41 Kot je bilo že ugotovljeno v točki 30 te sodbe, je pooblastilo, ki ga državam članicam daje člen 36(2) Direktive 93/16 za določitev pridobljenih pravic, omejeno samo z enim pogojem, ki se nanaša le na zdravnike, ki so z uporabo pravice do prostega gibanja pridobili pravico opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru sistema socialne varnosti države članice gostiteljice. Skladno s tem ciljem, ki ga je zasledoval zakonodajalec Skupnosti (glej točko 28 te sodbe), tega pogoja ni mogoče upoštevati v okoliščinah brez čezmejnega elementa.
- 42 Torej v povsem notranjih okoliščinah, kot so tiste v postopku v glavni stvari, država članica gostiteljica ostaja prosta pri določanju obsega pridobljenih pravic.

43 V tem pogledu je res, da bi – kolikor bi nacionalni ukrep ali utemeljitev določitve, v obravnavani zadevi, dveh ločenih kvot mest, ene za imetnike spričevala o izobrazbi splošne medicine in druge za imetnike enakovrednega naziva, temeljila na želji po varstvu pridobljenih pravic te zadnje kategorije zdravnikov – dejstvo, da je eni kategoriji zdravnikov dovoljeno kandidirati v obeh kvotah mest sočasno, imelo za posledico zmanjšanje varstva, ki je zagotovljeno le imetnikom enakovrednega naziva. Vendar taka ureditev sama po sebi ne bi kršila člena 36(2) Direktive 93/16, določbe, ki v povsem notranjih okoliščinah dopušča državam članicam prosto opredelitev pridobljenih pravic.

44 Nadalje je treba natančno opredeliti, da dejstvo, da se zdravnikom, ko kandidirajo za mesta, pridržana za tiste, ki so imeli pravico 31. decembra 1994 opravljati poklic splošnega zdravnika v okviru nacionalnega sistema za socialno varnost, na podlagi pridobljenega spričevala o izobrazbi splošne medicine dodelijo dodatne točke, prav tako ne predstavlja kršitve člena 36(2) Direktive 93/16.

45 Ob upoštevanju zgoraj povedanega je treba na drugo in tretjo vprašanje odgovoriti, da se v členu 36(2) Direktive 93/16 ne nasprotuje temu, da države članice zdravnikom, ki so sočasno imetniki spričevala o izobrazbi splošne medicine in so 31. decembra 1994 imeli pravico opravljati poklic splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema:

- podelijo več pridržanih mest, kolikor jih pridružujejo za zdravnike, imetnike omenjenih spričeval, ali za zdravnike, ki so imeli pravico opravljati poklic, in jim dopuščajo, da sočasno kandidirajo v obeh kategorijah pridržanih mest;

- zagotovijo ugodnejše obravnavanje pri kandidiranju v okviru kvote mest, pridržanih za zdravnike, ki so imeli pravico do opravljanja poklica 31. decembra 1994, s tem da jim na podlagi zgoraj omenjenega spričevala dodelijo dodatno število točk.

Stroški

- ⁴⁶ Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Člen 36(2) Direktive Sveta 93/16/EGS z dne 5. aprila 1993 o olajšanju prostega gibanja zdravnikov in vzajemnem priznavanju diplom, spričeval in drugih dokazil o formalni izobrazbi ne nalaga državam članicam, da pri dostopu do mest splošnih zdravnikov upoštevajo pravico opravljanja poklica splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema, pridobljeno pred 1. januarjem 1995, kot enakovredno spričevalu o posebni izobrazbi splošne medicine.

2. V členu 36(2) Direktive 93/16 se ne nasprotuje temu, da države članice zdravnikom, ki so sočasno imetniki spričevala o izobrazbi splošne medicine in so 31. decembra 1994 imeli pravico opravljati poklic splošnega zdravnika v okviru nacionalnega zdravstvenega sistema:

- podelijo več pridržanih mest, kolikor jih pridržujejo za zdravnike, imetnike omenjenih spričeval, ali za zdravnike, ki so imeli pravico opravljati poklic, in jim dopuščajo, da sočasno kandidirajo v obeh kategorijah pridržanih mest;**
- zagotovijo ugodnejše obravnavanje pri kandidiranju v okviru kvote mest, pridržanih za zdravnike, ki so imeli pravico do opravljanja poklica 31. decembra 1994, s tem da jim na podlagi zgoraj omenjenega spričevala dodelijo dodatno število točk.**

Podpisi